

Dreptatea și mila lui Dumnezeu

1 februarie 2008

Gili Cârstea

Poate Dumnezeu să fie drept și în același timp să ierte pe călcătorii legii Sale? În ce fel dreptatea și mila se unesc în caracterul lui Dumnezeu?

Până la venirea lui Hristos, caracterul divin prezentat în Scriptură este de o violență fără măsură, iar mila este rezervată doar pentru cei dispuși să cedeze orbește în fața cerințelor drepte ale legii.

Vorbind despre felul în care funcționa legea lui Moise, Pavel spune: „Cine a călcat Legea lui Moise, este omorât fără milă, pe mărturia a doi sau trei martori” (Evr 10:28). „Fără milă,” ați remarcat expresia.

Descriind profetic sigilarea poporului lui Dumnezeu din ultima generație, Ezechiel descrie astfel desfășurarea evenimentului:

„Și iată că au venit șase oameni de pe drumul porții de sus dinspre miazănoapte, fiecare cu unealta lui de nimicire în mână. În mijlocul lor era un om îmbrăcat într-o haină de in, și cu o călimară la brâu. Au venit și s-au așezat lângă altarul din aramă... Și el a chemat pe omul acela care era îmbrăcat cu haina din in și care avea călimara la brâu.

„Domnul i-a zis: ‚Treci prin mijlocul cetății, prin mijlocul Ierusalimului, și fă un semn pe fruntea oamenilor care suspină și gem din pricina tuturor urâciunilor care se săvârșesc acolo.’ Iar celorlalți le-a zis, în auzul meu: ‚Treceți după el în cetate, și loviți; ochiul vostru să fie fără milă, și să nu vă îndurați! Ucideți, și nimiciți pe bătrâni, pe tineri, pe fecioare, pe copii și pe femei; dar să nu vă atingeți de nici unul din cei ce au semnul pe frunte! Începeți însă cu Locașul Meu cel Sfânt!’ Ei au început cu bătrânii, care erau înaintea Templului” (Eze 9:1-6).

Aceeași expresie, „fără milă,” este folosită și aici, ca și în alte locuri, peste tot în Vechiul Testament. Diavolul a speculat indispoziția oamenilor de a asculta glasul iubirii, punând dreptatea în conflict cu mila lui Dumnezeu. Așa s-a trezit biserica în capcana mortală a mistificării caracterului și guvernării divine. Tatăl nostru ceresc, milos și îndurător, a fost prezentat ca un tiran insensibil, care tratează pe copiii Săi ca pe niște vrăjmași, mereu în căutare de dovezi și argumente spre a aplica dreptatea, legea.

Misiunea lui Hristos a fost aceea de a demonstra că Tatăl nu este într-o misiune de nimicire a păcătoșilor, ci de salvare, de recuperare din păcat. Mila Sa infinită nu anulează, nu evită, nu reinterpretează și nu înlocuiește dreptatea, legea.

Legea descoperă caracterul lui Dumnezeu, iar Dumnezeu Se angajează să scrie acest caracter în mintea și inima tuturor acelor care cred, înțeleg și doresc acest lucru. Legea este un zid de foc în jurul celor care o iubesc, împiedicând păcatul să producă roadele lui dătătoare de moarte.

Omul firesc vede în Scriptură doar aplicarea dreptății fără milă, deoarece el nu știe decât de frică, nu reacționează decât la amenințarea cu forța, și nu respectă decât puterea armată. El nu are niciun respect pentru legea împărătească a libertății bazată pe neprihănire și dragoste.

Omul spiritual vede în Scriptură puterea divină în misiune de recuperare a păcătoșilor, lucrare desfășurată în total acord cu principiile neprihănirii, de o milă și îndurare infinită, fără amenințare cu folosirea forței.

Chiar în mijlocul violenței din Vechiul Testament se află un caz explicit despre rolul și funcționarea milei, îndurării, sub legea implacabilă a sistemului ceremonial. Cazul cuprinde toate elementele și argumentele necesare unei judecăți drepte și complete.

Împăratul lui Israel se relaxează pe terasa palatului și privește indiscret prin vecini, unde o vecină tocmai își făcea toaleta. Trimite câțiva ofițeri din serviciile speciale să o invite pe doamna respectivă la palat, află că este soția unui cadru militar plecat la război pentru cauza lui Dumnezeu, dar nu reușește să facă față farmecelor speciale ale acesteia și păcătuiește „cu voia,” caz clar de pedeapsă capitală.

Dar nu se oprește aici. Îngrozit că doamna Urie a rămas însărcinată, și nereușind să rezolve situația prin viclenie, David pune la cale, cu sânge rece, asasinatul bărbatului ei, un brav și credincios soldat, cu totul loial cauzei poporului lui Dumnezeu, deși de origine era hetit.

Cumplit! David se bucurase de protecția și îndurările lui Dumnezeu ca nimeni altul. Fusese luat de la oi și așezat pe scaunul lui Moise prin intervenția directă a lui Dumnezeu. Cunoștea mai bine ca oricine legea, și se afla în cea mai înaltă poziție la care putea fi chemat cineva spre a comunica neamurilor principiile neprihănirii. În plus, avea nativ o înclinație spre sinceritate și corectitudine, cu adevărat „un om după inima lui Dumnezeu” (Fapte 13:22).

Conform legii, David se făcuse vinovat de adulter și crimă cu premeditare, iar pedeapsa era moartea, fără niciun fel de amendamente. Legea nu stipula că aplicarea pedepsei poate fi evitată dacă inculpatul se pocăiește. În acel moment, David era în celula morții, fără drept de recurs.

Ne-am fi așteptat ca Natan, profetul Domnului, să convoace tot Israelul și să demaște ticăloșia împăratului, cerând lui Ioab să execute pedeapsa capitală. În loc

de așa ceva, Natan vine cu o pildă, un apel la rațiune, spre a scoate de la David mărturisirea atât de așteptată de cer, ca să se poată stopa consecințele devastatoare ale unui asemenea comportament nebunesc. În loc de a rosti verdictul final, „fără milă,” Dumnezeu trimite o ofertă de pace și prietenie.

Pentru cei ce nu cunosc principiile neprihănirii, în acest caz Dumnezeu și Natan se fac complici la nelegiuirea lui David, deoarece iertarea aceasta împotriva legii clar exprimate anulează dreptatea și spulberă orice urmă de justiție.

Ce se întâmplă aici?

Acest caz ne deschide ochii să înțelegem cum funcționează justiția divină și care sunt intențiile lui Dumnezeu cu noi.

David, ca toți muritorii de pe pământ, nu putea păzi legea, deoarece era despărțit de natura divină, și astfel incapabil să trăiască în neprihănire. Dumnezeu știa acest lucru. El a prezentat legea pentru ca oamenii să cunoască felul în care arată neprihănirea, să aprecieze caracterul lui Dumnezeu, și să dorească scrierea aceluia caracter pe tablele unei inimi de carne. Doar așa se poate realiza pe pământ „scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice.”

Legea nu urmărește să ne distrugă, ci să ne conducă „spre Hristos” (Gal 3:24), iar David s-a lăsat condus „la Hristos,” recunoscând că este un păcătos nenorocit, ticălos, sărac, orb și gol. Imediat ce a înțeles ce s-a întâmplat cu el, a apelat la singura soluție la problema păcatului, și nu i-a fost rușine să iasă în public cu cererea lui:

„Îmi cunosc bine fărădelegile, și păcatul meu stă necurmat înaintea mea... Iată că sunt născut în nelegiuire, și în păcat m-a zămislit mama mea. Dar Tu ceri ca adevărul să fie în adâncul inimii: fă, deci, să pătrundă înțelepciunea înăuntrul meu! Curățește-mă cu isop, și voi fi curat; spală-mă, și voi fi mai alb decât zăpada... Întoarce-ți privirea de la păcatele mele, șterge toate nelegiuirile mele! Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule, pune în mine un duh nou și statornic! Nu mă lepăda de la Fața Ta, și nu lua de la mine Duhul Tău cel Sfânt” (Ps 51:3-11).

Abia acum a înțeles David ce este cu jertfele: „Dacă ai fi voit jertfe, ți-aș fi adus: dar ție nu-ți plac arderile-de-tot. Jertfele plăcute lui Dumnezeu sunt un duh zdrobit: Dumnezeule, Tu nu disprețuiești o inimă zdrobită și mâhnită” (Ps 51:16-17).

Și a mai învățat ceva despre mila lui Dumnezeu: „Dă-mi iarăși bucuria mântuirii Tale, și sprijinește-mă cu un duh de bunăvoință! Atunci voi învăța căile Tale pe cei ce le calcă, și păcătoșii se vor întoarce la Tine” (Ps 51:12-13). Păcătoșii se întorc la Dumnezeu atunci când căile lui Dumnezeu sunt prezentate corect, ca urmare a descoperirii îndurării și bunăvoinței lui Dumnezeu.

Când scria cu degetul pe pământ, Domnul Hristos privea cum a procedat Tatăl Său în cazul lui David. Femeia prinsă în adulter stătea tremurând în fața Lui, la fel ca David, așteptându-și sentința. Reprezentanții legii erau acolo, gata să

execute dreptatea. Ce va spune omul care se declara Mesia, trimisul lui Dumnezeu? Va susține El dreptatea legii, demonstrând astfel că este cu adevărat trimisul lui Dumnezeu?

„Cine dintre voi este fără păcat, să arunce cel dintâi cu piatra în ea” (Ioan 8:7).

Ciudat, nu? Unde spunea legea că executorii sentinței trebuie să fie fără păcat? Dar chiar dacă ar fi fost așa, acolo era Cineva care chiar nu avea păcat, El Însuși. De ce nu a aruncat El primul cu piatra, spre a onora legea?

Răspunsul este evident, și îl poate sesiza oricine este familiar cu viața și învățăturile lui Isus: „Dumnezeu, în adevăr, n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El” (Ioan 3:17). „Căci Fiul omului a venit nu ca să piardă sufletele oamenilor, ci să le mântuiască” (Luca 9:56).

În ambele cazuri Dumnezeu a procedat corect, iar legea și-a jucat rolul, conducând pe păcătoși la Hristos. Și ce descoperă păcătoșii când vin la Hristos? Descoperă că cerința legii este împlinită în cei care cred că Dumnezeu dorește și poate să scrie legea, caracterul Său, în inimile păcătoșilor, iar ei ajung astfel să nu mai trăiască „după îndemnurile firii pământești, ci după îndemnurile Duhului” (Rom 8:4).

Nu, Dumnezeu nu așteaptă de la păcătoșii nerenăscuți să păzească legea.

Dar atunci când păcătoșii Îl descoperă pe Hristos, ei vor striga la fel ca David: „Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule, pune în mine un duh nou și statornic!”

Dumnezeu este și milos, și drept să răspundă unei astfel de cereri legitime. Aceasta este „înțelepciunea lui Dumnezeu, cea tainică și ținută ascunsă pe care o rânduiase Dumnezeu, spre slava noastră, mai înainte de veci.” Este neprihănirea lui Hristos în acțiune de salvare a muritorilor ce se lasă conduși pe calea consacrată pe care a pășit Fratele nostru mai mare.

Celor care nu doresc să meargă pe această cale, Dumnezeu este obligat să le asigure libertate totală. Dreptatea Îl obligă să le respecte voința exprimată clar. Când se întâmplă așa, circumstanțele declanșate de păcat, acționând „fără milă,” produc un rezultat sigur, moartea veșnică. În pasajele următoare am găsit cea mai frumoasă descriere a rolului legii:

„Legea ne-a fost un îndrumător spre Hristos, ca să fim socotiți neprihăniți prin credință.” În acest pasaj, Duhul Sfânt vorbește, prin apostolul Pavel, în special despre legea morală. Legea ne descoperă păcatul, ne determină să simțim nevoia după Hristos și să alergăm la El pentru iertare și pace, prin exercitarea pocăinței față de Dumnezeu și a credinței față de Domnul nostru Isus Hristos.

„Refuzul de a renunța la păreri preconceptionale și de a accepta acest adevăr se află în mare parte la baza opoziției manifestate la Minneapolis față de solia Domnului transmisă prin frații Waggoner și Jones. Prin stărnirea acelei opoziții,

Satana a reușit în mare măsură să îndepărteze de la poporul nostru puterea specială a Duhului Sfânt, pe care Dumnezeu dorea să le-o împărtășească. Vrajmașul i-a împiedicat să obțină eficiența pe care ar fi putut să o aibă în comunicarea adevărului către lume, așa cum l-au proclamat apostolii în ziua cincizecimii. Lumina care trebuie să lumineze întreg pământul cu slava ei a fost respinsă și, prin acțiunea propriilor noștri frați, a fost într-o mare măsură ținută departe de lume.

„Legea celor zece porunci nu trebuie privită atât de mult sub aspectul ei prohibitiv, cât sub aspectul îndurării. Restricțiile impuse de ea sunt garanția sigură a fericirii în ascultare. De îndată ce este primită în Hristos, ea lucrează în noi acea curățire a caracterului care ne va aduce bucurie de-a lungul veșniciei. Pentru cel ascultător ea este un zid de protecție. Noi privim în ea bunătatea lui Dumnezeu, care prin descoperirea înaintea oamenilor a principiilor neschimbătoare ale neprihănirii, urmărește să-i protejeze de relele care rezultă din călcarea Legii.

„Noi nu trebuie să-L privim pe Dumnezeu ca așteptând să-l pedepsească pe păcătos pentru păcatul său. Păcătosul aduce el însuși pedeapsa asupra lui. Propriile lui acțiuni declanșează o suită de circumstanțe care produc un rezultat sigur. Fiecare călcare a Legii se întoarce împotriva păcătosului, lucrează în el o schimbare a caracterului și-l determină să păcătuiască din nou cu mai multă ușurință. Alegând să păcătuiască, oamenii se despart de Dumnezeu, se desprind de sursa binecuvântării, și rezultatul sigur este ruina și moartea.

„Legea este o exprimare a gândului lui Dumnezeu; când o primim în Hristos, ea devine gândul nostru; ea ne ridică deasupra dorințelor și înclinațiilor firești, deasupra ispitelor care conduc la păcat. ‘Multă pace au cei ce iubesc Legea Ta, și nu li se întâmplă nicio nenorocire’ - nimic nu-i face să se poticnească.

„În nelegiuire nu există pace; nelegiuirii sunt în război cu Dumnezeu. Dar cel ce primește neprihănirea Legii în Hristos este în armonie cu Cerul. ‘Îndurarea și adevărul s-au întâlnit; neprihănirea și pacea se sărută’ (The EGW 1888 Materials, 1574).
